

Mødet den 17. Septbr. 1914.

(For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 44—1914). Til Bestillingen som **Skoletandlæge** var af Skoleudvalget indstillet følgende Tandlæger:

- Nr. 1. Frk. Agnes Møller.
- » 2. Frk. Ellen M. Busse.
- » 3. Hr. C. Christensen.
- » 4. Hr. N. P. Ravnslund.

N. Joh. Laursen meddelte, at Udvalget havde haft under Overvejelse, om der ikke under de foreliggende Forhold var Anledning til at udsætte Sagen indtil videre, eftersom det dog kun drejede sig om en ny Institution, der skulde træde i Virksomhed, og ikke om at standse en ældre Virksomhed. Udvalget var ikke blevet enigt, og Taleren ønskede derfor at høre Byraadets Mening. Selv var Taleren af den Anskuelse, at Sagens Realisation burde vente til et mere belejligt Øjeblik.

Simonsen syntes, det vilde være meget mærkeligt at skyde Sagen til Side, efter at der var gjort Indstilling til Besættelse af Pladsen og navnlig efter, at man meget stærkt havde opfordret Forældrene til at indmelde deres Børn til Tandlægebehandlingen, og dette var sket i en Udstrækning, der vel endog havde forbavset Udval-

get. Nu gik Forældrene i den Tro, at de snart vilde faa Bud om, at Børnene vilde kunne blive behandlede, saa det vilde være særdeles urigtigt at udsætte Sagen paa Grund af et Personspørgsmaal. Hele Grunden til Udsættelsen maatte jo nemlig absolut kun være Uenighed indenfor visse Kredse om, hvem der skulde have Embedet, men at udskyde en saa vigtig Sag af en saadan Grund kunde Byraadet ikke godt være bekendt. Taleren maatte derfor meget fraraade, at Sagen blev udsat.

M i k a e l J o h a n s e n vilde foreslaa, at man i Anledning af den vanskelige pekuniære Situation anmode Udvalget om at tage Sagen tilbage indtil videre.

N. J o h. L a u r s e n hævdede, at Anledningen til Udsættelsen aldeles ikke var noget Personspørgsmaal, men et pekuniært Spørgsmaal, nemlig om man i denne vanskelige Situation skulde begynde paa et nyt Foretagende. Hvis Byraadet skulde ønske Sagen realiseret nu, havde Taleren intet imod, at Pladsen blev besat i dette Møde.

J a k o b J e n s e n beklagede, at Sagen var kommet et Par Timer for sent til at blive afgjort i det Møde, hvori den første Gang var blevet fremsat, idet der derved var blevet Lejlighed til at faa den drøftet i Højres Gruppe, hvor Vanskeligheden var opstaaet. Maaske var der intet personligt i Sagen, men det var dog overfor Taleren blevet antydnet, at Sagen bedre kunde fremmes, hvis han kunde gaa med til en anden Indstilling end den oprindelige. Der var blevet sagt, at det vilde være kedeligt, om hele Sagen skulde blive standset paa Grund af den enstemmige Indstilling. Taleren kunde ganske slutte sig til Hr. Simonsens Mening om, at det vilde være underligt at lade Sagen

falde, efter at den havde faaet saa stor Tilslutning fra Forældrene.

N. Joh. Laursen vidste ikke, hvad der kunde være antydet overfor Hr. Jakob Jensen, og maatte bestemt hævde, at hvis Hr. Jakob Jensen sigtede til Udvalgsbehandlingen, kendte Taleren intet til nogen Antydning af den Slags. Taleren havde i Udvalget forelagt Sagen ganske som nu i Byraadet.

Jakob Jensen bemærkede, at Hr. N. Joh. Laursens Udtalelser i Udvalget ganske vist havde været noget svævende, men dog ikke mere, end at de havde været til at finde ud af.

Udsattes indtil videre.

2. (J. Nr. 285—1914). Andragende fra Lærer A. H. Krogh om **Afsked med Pension** fra 1. Januar 1915.

Anbefales.

3. (J. Nr. 213—1914). Indstilling fra Kirkegaardsbestyrelsen angaaende **Ordningen af Begravelsesvæsenets Administration**, saalydende:

»Efter at Sagen angaaende Instrukser for Begravelseskontoret, Stadsgartneren i hans Forhold til Kirkegaardene og Overgraveren i Byraadets Møde den 20. f. M. var blevet underkastet en 1. Behandling, har Kirkegaardsbestyrelsen taget Sagen under fornyet Overvejelse og særlig under Hensyn til de i Byraadet faldne Udtalelser om, at den foreslaaede Tredeling i Begravelsesvæsenets Administration maatte anses for mindre heldig, drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Tredeling kunde undgaas og Administrationen derved simplificeres. Derunder har Kirkegaardsbestyrelsen ogsaa taget under Behandling det fra de Herrer H. P. Christensen, Simonsen, Jakob Jensen og Samuelson frem-

komne Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Begravelsesvæsenet og Kirkegaardene underlægges Stadsgartneren, saaledes at baade Begravelseskontoret og Overgraveren kommer til at sortere under hans Embede. —

Kirkegaardsbestyrelsen har foretaget en Rejse til Odense for at gøre sig bekendt med denne Bys Ordning af Kirkegaardsforholdene og er derved kommet til den Overbevisning, at der i hvert Fald intet er til Hinder for, at Begravelsesvæsenets Administration deles mellem Begravelseskontoret og den eller de Funktionærer, som varetager selve Kirkegaardenes Bestyrelse og leder de forskellige Arbejder paa disse, saaledes at Kontoret paa ene Side og disse Funktionærer paa den anden Side er selvstændige, ligestillede Myndigheder, der begge sortere direkte under Kirkegaardsbestyrelsen og samarbejder under dennes Ansvar og Tilsyn. Saaledes er Ordningen i Odense, hvor den virker til alles Tilfredshed.

Derimod er Kirkegaardsbestyrelsen noget betænkelig ved de i de forelagte Forslag til Instrukser indeholdte Bestemmelser, hvorefter Arbejdet og Ansvarret paa Kirkegaardene skulde deles mellem Stadsgartneren og Overgraveren, saaledes at Stadsgartneren skulde varetage den gartneriske Behandling af og Overholdelsen af Orden paa Kirkegaardene, medens Overgraveren skulde forestaa Gravenes Gravning og derhos have Tilsyn med Kapellerne. En saadan Deling af Myndigheden paa Kirkegaardene vilde mulig nok medføre Vanskeligheder og Konflikter. Kirkegaardsbestyrelsen mener dog ikke at kunne give det fornævnte Ændringsforslag fra de Herrer Christensen med flere sin Tilslutning, dels

fordi Stadsgartneren formentlig vil være saa stærkt optagen af sin øvrige Virksomhed i Kommunens Tjeneste, at det ikke kan anses rigtigt, at lægge det hele Begravelsesvæsen under ham og særlig paalægge ham Ansvar for Begravelseskontorets Ledelse, dels ogsaa fordi man ikke er tilstrækkelig sikker paa, at den nuværende Stadsgartner egner sig til denne ledende Plads i Begravelsesvæsenet. Derimod kunde man tænke sig Forholdet ordnet — overensstemmende med, hvad der er Tilfældet i Odense — saaledes, at Overgraveren fik Ledelsen af hele den daglige Virksomhed paa Kirkegaardene, saavel Ren- og Vedligeholdelse af disse som Ordenens Overholdelse og Gravenes Gravning, og saaledes, at Stadsgartneren da kun bistod Kirkegaardsbestyrelsen som Konsulent, naar Nyanlæg paa Kirkegaardene eller andre Spørgsmaal af væsentlig gartnerisk Betydning krævede hans særlige Sagkundskab. Den nuværende Overgraver er opvokset og overdraget ved Kirkegaardsvæsenet her i Byen og har indgaaende Kendskab til vore Kirkegaarde i alle Enkeltheder. Han menes ogsaa at have tilstrækkelig praktisk gartnerisk Uddannelse til i det daglige at lede de forskellige Arbejder paa Kirkegaardene.

Kirkegaardsbestyrelsen henstiller da til Byraadet at afgøre, om man — i Stedet for at følge Bestyrelsens første Forslag om en Tredeling indenfor Begravelsesvæsenet — skal, i alt Fald forsøgsvis gaa over til den her antydede Ordning, hvorefter altsaa Begravelsesvæsenets Bestyrelse skulde deles mellem Begravelseskontoret og Overgraveren som ligestillede Myndigheder, medens Stadsgartneren kun skulde fungere som Begravelsesvæsenets Konsulent i Kirkegaardenes gartneriske

Behandling. For saa vidt Byraadet maatte foretrække denne Ordning, vil Kirkegaardsbestyrelsen omarbejde Instrukserne i Overensstemmelse dermed.

Man vedlægger yderligere en fra Bogholderen modtaget Skrivelse af 2. d. M., hvori han anholder om at maatte blive fritaget for Begravelseskontorets Ledelse, samt det tidligere fra Bogholderen angaaende samme Sag modtagne Andragende af 19. Maj 1911, endelig en fra Overgraveren modtaget Skrivelse af 30. f. M. vedrørende Kirkegaardsforholdene her i Byen og hans Stilling under Begravelsesvæsenet.»

Fra Christensen, Simonsen, Jakob Jensen og Samuelsen forelaa det i Indstillingen omtalte Ændringsforslag om, at Begravelsesvæsenet og Kirkegaardene underlægges Stadsgartneren, saaledes at baade Begravelseskontoret og Overgraveren kommer til at sortere under ham, og om, at Instrukserne ændres i Overensstemmelse hermed.

Formanden forelagde og gennemgik Indstillingen.

Simonsen beklagede, at Kirkegaardsbestyrelsen ikke havde kunnet tage Hensyn til Ændringsforslaget, som sikkert anviste den billigste og mest rationelle Ordning. Forholdene havde de senere Aar ikke været som de burde, men naar man fra forskellig Side vilde give Stadsgartneren Skyld derfor, var det sikkert ganske uberettiget. Ordenens Overholdelse havde Stadsgartneren i hvert Fald intet haft med at gøre. Det var ganske uforstaaeligt, at Overgraveren havde villet fremsende en Anbefalingsskrivelse for sig selv, som den ved Sagen liggende. Skrivelsen var i den Grad overdreven, at der intet Hensyn burde tages til den. Efter Kirkegaardsbestyrelsens Forslag skulde Over-

graveren altsaa være øverste Autoritet paa Kirkegaarden. Havde han Kvalifikationerne dertil, kunde der for Tidens Skyld næppe være noget til Hinder for denne Ordning, da han utvivlsomt havde Overflod af Tid. Skulde der være Mening i Tingen, maatte man have en Mand i Spidsen for det hele, som kunde have Ansvaret, men det naaede man ikke efter Forslaget, saaledes som efter Ændringsforslaget, hvorefter man tillige undgik at faa flere ny Embeder. Selv om Stadsgartneren havde andet at varetage, var Arbejdet med Ledelsen af Begravelsesvæsenet ikke større, end at han nok kunde bestride det. Begravelseskontorets hele Arbejde var at registrere 2—3 Dødsfald om Dagen. At give en Mand 26—2800 Kr. om Aaret for det, vilde næppe falde nogen privat Mand ind. Taleren anbefalede Ændringsforslaget.

Formanden fandt det i høj Grad uberettiget at tale om, at der efter Kirkegaardsbestyrelsens Forslag vilde blive ny Embeder. For det, at Kontorbestyreren blev kaldt, hvad han var, og fik et Par Hundrede Kroner mere i Løn, blev der ikke flere Embeder, og andet skete der jo ikke.

Vetli forekom det, at den foreslaaede Ordning, hvorefter den tekniske Ledelse kom til at ligge udenfor Kontoret, var meget rationelt. Der blev aldeles ingen ny Embeder, men skulde Stadsgartneren være Direktør, vilde der netop blive et nyt Embede. Ordningen var som i Odense, hvor den virkede særdeles tilfredsstillende. At oprette et nyt Direktørembede under de nuværende Forhold, syntes der ikke at være Anledning til, og Stadsgartneren havde vel tilstrækkeligt Arbejde i Forvejen. Noget andet var, om der kunde være Anledning til at yde Stadsgartneren et Løntillæg

for Konsulentvirksomheden, men det kunde jo senere tages under Overvejelse.

Lehmann var sikker paa, at Klagerne det sidste halve Aars Tid ikke havde været værre eller flere end tidligere, og at det vist var personlige Forhold, der havde gjort, at de var svulmet op. Det var en Misforstaaelse, at der efter Kirkegaardsbestyrelsens Forslag blev oprettet ny Embeder. Det hele, der skete, var, at Overgraveren i Virkeligheden blev Graver, altsaa den eneste man havde at henvende sig til. Nu var der tillige 2 Undergravere ved Kirkegaardene, og mange private tjente endda ret betydeligt ved at vedligeholde Grave; alt dette tilstræbte man at samle hos Overgraveren. Der klagedes nu over Uorden, men naar de private Gartnere, hvoraf flere havde en Indtægt af 10—12000 Kr. væsentlig af Kirkegaardene, havde med Kirkegaardene at gøre, kunde hverken Graveren eller Stadsgartneren have noget Ansvar derfor. Det glædede Taleren, at Hr. Vetli havde samme Mening som han, at Kirkegaardene ikke kunde ledes af Kontoret. Skulde een Mand have hele Ledelsen, maatte det være Stadsgartneren, men Taleren var ganske enig med hele Kirkegaardsbestyrelsen i, at Stadsgartneren umuligt kunde varetage dette Arbejde sammen med sit øvrige Arbejde. Derfor var det meget klogere at gøre ham til Konsulent. Taleren var enig med Hr. Vetli i, at Stadsgartneren nok var noget forurettet med Hensyn til Løn, og det var i hvert Fald meningsløst, at han ikke havde mere end den Mand, der ledede Haven paa Vesterbro. Dersom man gennemførte den Ordning, der nu blev foreslaaet, vilde Overgraveren let kunne faa Raad til at af finde sig med de 2 Undergravere. I Odense var Kommunegartneren Konsulent, men Overgraveren

ledede Kirkegaarden, og Kontorarbejdet blev varetaget af Kommunebogholderen. Her i Aarhus var Forholdene vel nok saa meget større, at der var Rimelighed for at fritage Kommunebogholderen for dette Arbejde, men der var paa den anden Side ingen særlig Grund til at give Assistent Houlberg et Løntillæg. I Odense var Overgraverens Løn kun nogle og tyve Hundrede Kroner, men da han besørgede Vedligeholdelsen af Gravene, var hans Indtægt dog oppe paa godt 5000 Kr. At begynde igen med at bortlicitere Arbejdet vilde være meget uheldigt. Licitationsprincippet havde været Kirkegaardens Kræftskade. Det, der mest gjorde, at Taleren havde været med til ikke straks at foreslaa Todelingen, men Tredelingen, var, at at han ikke mente, at den nuværende Overgraver havde gartnerisk Uddannelse, men da han nu havde erfaret, at han havde det, nærede han ingen Betænkelighed ved at overdrage ham Ledelsen af Kirkegaardene. Taleren kunde give Hr. Simonson Ret i, at Overgraverens Skrivelse var holdt i en uheldig Form, men i Realiteten havde Overgraveren dog nogen Ret, og hans Anbefalinger var af betydelig Vægt. Til at passe Kirkegaardene var hans gartneriske Uddannelse stor nok, men han havde aldrig faaet Lejlighed til at vise, hvad han duede til i saa Henseende. Taleren vilde henstille til sine Partifæller at tage Ændringsforslaget tilbage, navnlig fordi Kirkegaardsbestyrelsen betonedede, at den foreslaaede Ordning var midlertidig. Det var Synd mod Stadsgartneren at henvise til, at Ordningen tidligere var billigere end nu, og Paastanden derom passede aldeles ikke. Stadsgartneren havde ikke været nær saa dyr en Mand, som man gjorde ham til. Naar man særlig havde anket over, at Forholdet paa Knudris-

bakke ikke var saa heldigt, som det var kønt, kunde dertil siges, at Knudrisbakken vilde egne sig fortrinligt til Urnehave, hvorfor man snarest burde tage Tanken om at bygge et Krematorium op igen.

Simon sen var af Hr. Lehmanns Udtalelser blevet endnu mere bestyrket i, at der var Trang til et virkeligt Systemskifte. Efter Kirkegaardsbestyrelsens Forslag vilde Stadsgartneren være sat fuldstændig ud af Spillet. Det var Taleren uforstaaelig, at Hr. Vetli kunde fremstille Sagen saaledes, at der efter Ændringsforslaget vilde blive et nyt Embede oprettet; thi Forholdet var jo dog, at man nu havde 2 Embeder, hvis Indehavere saa godt som intet havde at bestille, og som der kunde blive Tale om at nedlægge, hvis Stadsgartneren fik hele Ledelsen.

Mousten mente det muligt, at der ikke var flere Klager nu end tidligere, men han maatte hævde, at der var mange Klager nu, og at de vistnok var berettigede. Det var uheldigt, at de, der arbejdede paa Kirkegaardene, havde Lov til ogsaa at arbejde for private. Naar en Grav blev gravet, kørte de Muldjorden bort og solgte den senere til andre, hvilket naturligvis ikke var heldigt.

Jakob Jensen syntes, man skulde erindre sig, hvad Begravelsesjord kostede, naar man talte om at faa Kirkegaarden til at betale sig. Taleren havde selv for nylig haft Lejlighed til at erfare, hvilke rent svimlende Summer det blev, naar et Gravsted skulde fornyes nogle Gange i Løbet af 20 Aar. Men naturligvis kunde Kirkegaardene desuagtet ikke betale sig, naar man skulde have en Kontorbestyrer for at registrer 3—4 Begravelser daglig og en Overgraver og 2 Undergravere,

der ogsaa havde saare lidt at bestille. Hvis man i de andre Udvalg havde saa mange at forhandle med, vilde det se galt ud. Der sagdes nok, at der ikke vilde blive oprettet ny Embeder, men der slettedes heller ingen. Efter Kirkegaardsbestyrelsens Forslag vilde der blive en Overgaver med en Indtægt af omved 5000 Kr., og han skulde pensioneres, og en Kontorbestyrer, som det vel nok lykkedes at faa en 4000 Kr., ogsaa han skulde pensioneres, og Undergraverne skulde vel ogsaa pensioneres. Alt det vilde man ikke komme ind paa, hvis man fulgte Ændringsforslaget. Dersom man satte en fornuftig Mand, og det an-saa Taleren Stadsgartneren for at være, i Spidsen for Begravelsesvæsenet, vilde der spares mange Penge. Alt i alt var Ændringsforslaget rationelt, fordi det tog Sigte paa en bestemt Ordning, i Modsætning til Kirkegaardsbestyrelsens Forslag om at lave Instrukser for Embeder, der endnu ikke er oprettet.

Le h m a n n syntes, det var at gøre Kirke-gaardsbestyrelsen Uret at tale om, at den fore-slog Instrukser for Embeder, der endnu ikke var til; thi Forholdet var jo dog, at Instrukserne for Kontorbestyreren og Overgraveren var meget gamle, og at Forslaget kun gik ud paa at forandre en Smule ved Overgraverens Instruks. Hr. Simonsen gjorde sig skyldig i en mild Overdrivelse ved at sige, at Overgraveren intet bestilte, idet denne netop havde betydeligt at bestille. I det hele ta-get ønskede Kirkegaardsbestyrelsen ikke at oprette noget nyt Embede, men at blive fri for at faa et nyt, Direktørembedet. Det var en Misforstaaelse, at Overgraveren skulde pensioneres af hele sin Indtægt. Forholdet skulde være som i Odense, hvor Overgraveren vel havde en ca. 5000 Kr. i

Indtægt, men deraf kun godt et Par Tusinde fra Kommunen, og selvfølgelig skulde han kun pensioneres af denne sidste Del. Taleren kunde ikke tænke sig det heldigt at sætte den nuværende Stads-gartner i Spidsen for hele Begravelsesvæsenet, og han beklagede, at Ændringsforslaget ikke blev taget tilbage.

Jakob Jensen mente at vide, at der efter Forslaget dog vilde blive et nyt Embede som Kontorbestyrer.

N. Joh. Laursen troede, man skulde være forsigtig med at slutte fra Betalingen for nogle Gravpladser til den almindelige Betaling for Grave. Nogle Begravelser kostede ganske vist betydelige Summer, men mangfoldige blev der kun givet meget lidt for.

Jakob Jensen maatte gøre opmærksom paa, at han ikke var kommet længere op med Formue, end at han maatte holde sig til 3. Klasses Jord.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 282—1914). Andragende fra **fhv. Maalerkontrollor Mundberg** om Forhøjelse af den ham tilstaaede Understøttelse.

Møller erindrede om, at Mundberg i 1910 var blevet afskediget af Hensyn til en Benskade, og at hans Understøttelse da blev ansat til 200 Kr., uagtet han vel nok burde haft noget mere eller pensioneres efter Reglementets § 5. Det kunde ganske vist ikke siges, at Mundberg pludselig var kommet til Skade, men af Erklæringen fra Dr. Prior fremgik det klart, at han gennem Aarene havde faaet Skaden ved at udføre sit Arbejde. Udvalget havde ingen bestemt Stilling taget til Sagen, men bad Byraadet træffe Bestemmelsen. Selv ønskede Taleren at anbefale, at

Mundbergs Understøttelse blev forhøjet med 100 Kr. og gjort fast, saaledes at den blev paa 300 Kr. aarlig.

Christensen kunde ikke anbefale at forhøje Understøttelsen. Selv om Lægen erklærede, at Mundberg havde paadraget sig Skaden ved at gaa op og ned ad Trapperne, kunde der ikke tales om, at han var berettiget til Pension som tilskadekommen. Mandens Konstitution havde ikke kunnet holde til hans Arbejde, men man kunde ikke sige, at han var tilskadekommen. Iøvrigt havde Mundberg nok kunnet passe en anden Bestilling, men det havde vist drejet sig om for ham at faa en fast Understøttelse.

Samuelson troede ikke, at den paagældende Skade var af den Slags, der faldt ind under Ulykkesforsikringsloven. Hvis Sagen kom for Arbejderforsikringsraadet, vilde den blive afvist. Mundberg havde kunnet faa Plads paa Belysningsvæsenets Kontor, men havde ikke villet det. Hans Fremfærd havde i det hele taget ikke været saaledes, at der var Anledning til at honorere den med 100 Kr. mere.

Formanden bemærkede, at Sagen efter den almindelige Forretningsgang skulde have været henvist til Budgetudvalget. Dette var imidlertid ikke sket, fordi Taleren ikke ret havde forstaaet, hvad Meningen var, da der ikke forelaa nogen Indstilling fra Belysningsudvalget. Maaske vilde det være praktisk at lade Sagen gaa den sædvanlige Vej; men under alle Omstændigheder vilde det være ret mærkeligt at forhøje Understøttelsen til 300 Kr. under den Forudsætning, at Mundberg var pensionsberettiget, idet Pensionen var 500 Kr., hvis der var Tale om virkelig Tilskadekommenhed.

Marthin Hansen kendte ikke Mundberg eller Sagens Enkeltheder, men fandt, at 300 Kr. var en meget lille Understøttelse for en Mand, der var kommet til Skade i Kommunens Tjeneste, og det maatte man vel i sin Tid have ment, at han var, naar man havde tilstaaet ham de 200 Kr.

Møller saa ingen Anledning til at gaa til Budgetudvalget med Sagen, da Mundberg vilde være tilfreds med at faa 300 Kr. om Aaret. Hvis det havde drejet sig om at skaffe ham Pension, havde Sagen været en anden. Taleren kunde ikke se andet, end at man var moralsk forpligtet til at give Mundberg noget, og han vilde derfor paany anbefale, at man forhøjede Understøttelsen til 300 Kr. og gjorde den stedsevarende.

Mousten advarede mod at fæste for stor Lid til Lægeerklæringer. Man havde desværre adskillig Erfaring for, at man ikke skulde tillægge saadanne mere Betydning end højst nødvendig.

Jakob Jensen sluttede sig til Hr. Moustens Udtalelse om Lægeerklæringer. Mundberg havde netop taget Eksempel efter andre. Et andet Tilfælde fra Belysningsvæsenet havde vist været Grunden til, at han tog sin Afsked og søgte om fuld Pension. Tilsyneladende løb Mundberg lige saa godt omkring, som da han kom i Belysningsvæsenets Tjeneste. Hellere end at give ham 300 Kr. fast, maatte man erkende, at han var pensionsberettiget, men det var det, man aldrig havde villet. Lægeerklæringen indeholdt vist intet om, at Prior havde behandlet Mundberg flere Aar, før denne kom til Belysningsvæsenet, og det maatte den dog gøre, hvis Prior med Rette kunde sige, at Mundberg havde faaet Skaden ved at gaa op og ned ad Trapperne. Var der sket

Mundberg Uret, maatte man give ham fuld Pension. Det havde man givet andre, som nu tjente mere, end da de var fast ansatte i Kommunens Tjeneste.

Christensen gjorde opmærksom paa, at Hr. Møller selv i sin Tid havde været med til at træffe. Afgørelse om, at Lægeerklæringen ikke kunde berettigede Mundberg til Pension. Taleren havde intet imod at lade Lægeerklæringen gaa til Afgørelse i Ulykkesforsikringsraadet, hvor den dog næppe vilde blive taget for gode Varer.

Harald Jensen mente at erindre, at man af Medlidenhed havde givet Mundberg en Understøttelse paa 200 Kr. for et Aar, fordi han var fattig og klagede sig. Det havde ikke været Meningen, at Understøttelsen skulde være stedsevarende, hvad den nu imidlertid var ved at glide over til. Skulde det gaa saaledes, hver Gang man gav en Understøttelse, kunde det let blive noget for morsomt. Enten maatte Manden have Ret til Pension, eller ogsaa maatte Understøttelsen ikke være fast.

Samuelson ansaa det for rigtigst at lade Sagen prøve ved Arbejderforsikringsraadet. Manden burde have, hvad der tilkom ham, men at give ham 300 Kr. i Stedet for 200 Kr. var at erkende, at man havde gjort ham Uret i 1910. Man forlangte den Gang af ham, at han skulde staa i sin Fagforening. Det vilde han ikke, og saa gik han, skønt Kontorchef Neergaard havde tilbudt ham Plads paa Kontoret.

Møller bemærkede, at Dr. Prior netop gjorde opmærksom paa i sin Erklæring, at han havde været Læge for Mundberg i flere Aar før dennes Ansættelse ved Belysningsvæsenet. Attesten var i det hele taget affattet i de mest bestemte Ud-

tryk. Det havde ikke været af blot og bar Medlidenhed, at man i 1910 havde givet Understøttelsen, og Neergaard havde ikke tilbudt Mundberg fast Plads paa Kontoret. Sagen med Hensyn til Fagforeningen forholdt sig ikke ganske, som Hr. Samuel sen havde fremstillet den. Maalerkontrollørerne havde ingen Pligt til at staa i Fagforening, og de var alle gaaet ud af den. En anden Side af Sagen var, at de andre var gaaet ind igen. Taleren bad om at faa Sagen afgjort nu og anbefalede atter at forhøje Understøttelsen til 300 Kr. og gøre den fast.

N. J o h. L a u r s e n troede ikke, man havde afgjort Sagen ud fra et Medlidenhedssynspunkt, eller at Understøttelsen ikke skulde være mere end for et enkelt Aar. Der var gaaet for lang Tid til at lade Sagen prøve af Arbejderforsikringsraadet. Taleren gik ud fra, at Sagen maatte være endelig afgjort, hvis man nu forhøjede Understøttelsen til 300 Kr. aarlig, og han ansaa det for givet, at Mundberg havde paadraget sig Skaden ved sit Arbejde.

S a m u e l s e n hævdede, at man meget vel kunde spørge Arbejderforsikringsraadet, om Lægeerklæringen berettigede vedkommende til at komme ind under Ulykkesforsikringsloven, og andet drejede det sig ikke om. Maalerkontrollørerne havde alle med Undtagelse af Mundberg staaet i sin Fagforening og forlangt, at denne skulde melde sig ind, ellers vilde de gaa.

M ø l l e r paastod, at det ikke havde været Maalerkontrollørerne, men Fagforeningen, der havde forlangt, at Mundberg skulde indmelde sig.

J a k o b J e n s e n vilde raade Hr. Møller til at læse Referatet for 1910, saa vilde han finde stor Forskel paa Hr. Møller den Gang og nu.

Efter det fremkomne synttes det, som om Mundberg var pensionsberettiget, og var han det, burde man give ham Pension. Man havde jo flere, der efter at være pensionerede tjente mere end før, saa man kunde jo fortsætte. Efter det Standpunkt, Hr. Møller og andre havde taget, vilde Taleren foreslaa, at Mundberg fik fuld Pension.

Møller fastholdt sit Forslag om at give en fast Understøttelse paa 300 Kr. aarlig.

Formanden ansaa det for givet, at der ikke var Tale om et Ulykkestilfælde, der kunde give Ret til Pension, men kun om en Understøttelse.

Mikael Johansen hævdede, at man ved at tilstaa Mundberg 200 Kr. i Princippet havde fastslaaet hans Ret til Understøttelse. Det var vist, fordi Mundberg ikke havde villet staa i Fagforeningen, at Socialdemokraterne førte alle deres Tropper i Ilden.

Harald Jensen fastholdt, at man i 1910 havde givet Mundberg Understøttelsen af Medlidenhed. At man nu vilde forhøje Understøttelsen og gøre den fast, var ikke helt forretningsmæssigt. Hvis Mundberg var pensionsberettiget, skulde han have sin fulde Pension, men var han det ikke, kunde man overveje, om man vedblivende vilde give ham en Understøttelse. Derfor var det godt at faa Sagen undersøgt.

Jakob Jensen betragtede i Virkeligheden Mundberg som Simulant og var i sin Tid kun gaaet med til at give ham de 200 Kr. paa Grund af hans store Fattigdom.

Mikael Johansen spurgte Formanden, om det var tilladt at kalde Mundberg Simulant.

Formanden saa intet til Hinder derfor, da det drejede sig om en Understøttelsessag.

Jakob Jensen havde ikke kaldt Mundberg Simulant.

Simonsen havde hele Tiden følt sig fuldt overbevist om, at Hr. Møllers Kærlighed til Mundberg skrev sig fra, at denne havde trodset Fagforeningen. Han havde ikke villet sige det, fordi han var bange for at blive kaldt til Orden af Formanden, men da denne ikke havde paatalt Hr. Mikael Johansens Udtalelse om, at Socialdemokraterne ikke vilde være med til at forhøje Understøttelsen, fordi Mundberg ikke havde villet være Medlem af Fagforeningen, havde Taleren ikke villet tilbageholde sin Mening.

Møller bemærkede overfor Hr. Jakob Jensen, at Mundberg saa maatte have simuleret i 14 Aar, thi saa længe havde Prior været hans Læge.

Niels Jensen hævdede, at Understøttelsen i sin Tid kun var blevet givet for et Aar, men at der desuagtet vistnok ikke senere var kommet noget Andragende før det nu foreliggende.

Det vedtoges at tilstaa Andrageren en fast aarlig Understøttelse paa 300 Kr.

5. (J. Nr. 271.—1914). Andragende fra L. Dam om **Autorisation som elektrisk Installatør** i Aarhus.

Møller oplyste, at Andrageren ikke var i Besiddelse af de forlangte Eksaminer, og at Udvalget derfor ikke kunde indstille, at Andragendet blev bevilget.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 18³—1914). Andragende fra Enke Andersen om **Fritagelse for Hundeafgift**.

Bevilgedes.

7. (J. Nr. 12¹¹—1914). Indstilling om Tildeling af forskellige **Aiderdomsunderstøttelser**.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 14³—1914). Indstilling fra Markudvalget om at **Lejemaalet af Lod Nr. 25—26 i Oldjorden** overdrages til Martin Jensen paa de sædvanlige Vilkaar fra 1. Oktober d. A. at regne.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 272—1914). Andragende fra Sagfører Leitner om **Lejemaal af den gamle Skraldemødding ved Vennelyst.**

Fra Markudvalget forelaa Indstilling om, at Jodrlodden kan overdrages til Andrageren paa de almindelige Betingelser for Udleje af Havelodder.

Indstillingen vedtoges.

